

Na drevesu tvojega življenja . . .

Na drevesu tvojega življenja, otrok moj, je vzbrstela nova mladika, in nizu tvojih let je dodal Čas še eno jagodo. Ali je nanizal biser-jagodo, ali samo malovreden kremen?

Pogovoriva se!

Eno leto, eno od onih, ki ti jih je odmeril Stvarnik tvoj, je odšlo. Izginilo je v večnost in ne bo ga več nazaj. Ali premišljuješ, ali čutiš, kaj to pomeni? Kratka se ti zdi danes ta doba. Jeli: dan je bil dolg in večer, leto pa, oj leto je odbrzelo. Zbežalo je in ni ga več. Danes deček, jutri mlad mož, in še nekaj časa, pa boš starec gledal nazaj na pot po življenju, in do smrti bridko ti bo v duši — zavoljo zamujenih mladih dni.

Povedali so ti, otrok moj, priliko o tistem, ki je šel in zakopal talente. Si li ti porabil preteklo leto, si množil talente, od Boga ti v varstvo dane? Glej, odgovor bo tirjal Sodnik, težak, neizprosni odgovor za vsako brezplodno uro. Tega ne pozabi, na ta odgovor misli v šoli in doma, na beli cesti in na cvetoči poljani, pri delu in v igrah. Srce ti je mehko, dovzetno, duh prožen, svež in čil: ne trati svojih dni! Carpe diem — so učili Rimljani svoje sinove. »Zgrabi dan!« da ti ne uide brez koristi. To leto in še nekaj let gradiš temelje tisti hiši, ki ji pravimo bodočnost, in če zdaj ne boš zidal marljivo in po redu, kako boš zložno stanoval enkrat med majavimi zidovi, kako pod ničvredno streho? Kar se učiš danes, kar ti razlagajo učitelji tvoji, zveš od očeta, matere — vse ti bo hodilo v življenju prav, in vsega boš znal še premalo. Ker življenje, deček moj, življenje je drugačno, kot ga vidiš ti. Brez usmiljenja in maščevalno ti bo plačevalo dan na dan, kar bi zdaj zanemaril, opustil, pokopal . . .

To leto in še nekaj let gradiš!

* * *

Sreče ti voščim za novo leto: Ker je sreča odkrito oko, ti želim jasne, kot je solnce na nebu; ker je sreča veselo srce, ti želim radostne, kot je vigredi polèt, in ker je sreča mir v duši, ti želim pobožne, kot je vonj majskih šmarnic in belega limbarja sijaj.

Sreče ti želim za to novo leto in za vsa leta, ko gradiš in zidaš, da boš enkrat, moj deček, zdrav in klen slovenski mož, da boš enkrat, moja deklica, zorna in vrla slovenska žena!

Anton Žužek.

Jos. Vandot:

Roža z Mucne gore.

5.

oda je šumela in bobnela, da se je potresavala okrog Gaba zemlja. Visoko so škropile mrzle kaplje in močile fantu obraz in obleko. Bele, šumeče pene so se svetile srebrno v solncu, ki je bilo ravno prilezlo izza škrbastih, skalnatih gorâ. Gab je bil skoraj moker, in zazeblo ga je neprijetno.

Dvignil se je s kamena in se je potresel, kakor da hoče stresti s sebe vse vodne kapljice. Potem pa se je razgledal okrog sebe in se je razveselil. Videl je, da je prišel do konca svoje poti. Pred njim se je razgrinjala prostrana, zelena planina daleč do širnih snežišč, ki so se belila pod skalovjem orjaških snežnikov, zapirajočih ozko sotesko. Žive stvari ni bilo tedaj na zeleni planini. V daljavi doli pa je stalo nekaj črnega, tik kraj ozkega borovega gozda. — »Hm, to bo pa pastirska koča,« se je razveselil Gab. »Lejte! Pa sem vendarle srečno prišel v Planico. Lepo bom zdaj živel tu v Planici. Na rožo - ponožo bom pozabil, in tudi na nesrečo, ki je butala vame v nedeljo in pondeljek... Nihče me ne bo iskal tu, še najmanj oče pa sosed. Brez skrbi bom zdaj — juhuhu!«

Lahkomiselni Gab je res zavrnil, pa še enkrat zavriskal, da je jekalo daleč po samotnem zagorskem svetu. Potem se je ozrl na desno,